

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **A. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 23.5.2014 č.j. KUZL-28199/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 4.8.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2014, č. j. KUZL-28199/2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rožnov p. Radhoštěm ze dne 19.3.2014, č. j. MěÚ/OD/37496/369/2013/LL o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb. o silničním provozu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce navrhl, aby věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce namítal, že fotografie z měření neprokazuje, že bylo měřeno vozidlo žalobce, fotografie není opatřena zaměřovacím křížem, neboť ten byl zřejmě obsluhou deaktivován. Dále namítal, že správní orgány se vůbec nevěnovaly tomu, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze. Uvedl, že správní orgán, ač sám z úřední povinnosti musí být seznámen s návodem k obsluze měřícího zařízení, tuto skutečnost nezohlednil během

řízení a chybně deklaroval bezchybnost pořízené fotografie. Nadto žalobce uvedl, že vozidlo v době, kdy bylo údajně změřeno, ani neřídil. Tvrdil, že vozidlo řídil jeho řidič, který když si povšimnul strážníka obsluhujícího měřící zařízení, dostal strach z možného postihu a protože je řidičem z povolání a případný záznam bodů by pro něj byl likvidační, z vozidla u odbočky na ulici Hrnčířská vystoupil. S vozidlem dále pokračoval žalobce, který jím jel v cestě na jednání. Vyslovil názor, že této skutečnosti si byli vědomi taktéž strážníci, neboť k jejich stanovišti žalobce dojel s mírnou prodlevou, avšak stejně žalobce obvinili ze spáchání přestupku. Poukazoval na to, že policisty informoval o tom, že on sám vozidlo v době měření neřídil. Je si jist, že by uvedené skutečnosti strážníci potvrdili u výsledku. V jeho prospěch hovoří úřední záznam, v němž není uvedeno, že by strážníci vozidlo zastavili zcela bezprostředně po jeho změření. Dokonce policisté ani netvrdí, že by vozidlo měli po celou dobu v dohledu, ač v obdobných případech, kdy vozidlo po celou dobu, tj. od změření do jeho zastavení, v dohledu mají, toto v úředním záznamu uvádějí. Žalobce tuto skutečnost chtěl uvést též u ústního jednání v době, kdy bude prováděno dokazování. Jeho zástupce se dostavil k ústnímu jednání. Správním orgánem mu bylo sděleno, že zatím dokazování prováděno nebude a zástupci žalobce byla poskytnuta lhůta k tomu, aby se k věci vyjádřil před provedením dokazování. Zástupce žalobce se poradil s advokátem a následně usoudil, že není logické se vyjadřovat před provedením dokazování, zejména, když žádný spisový materiál ani neobsahoval skutkové tvrzení, že by policisté měli vozidlo po celou dobu v dohledu. Správní orgán pak překvapivě vydal rozhodnutí. Žalobci není zřejmé, proč se tak stalo před provedením dokazování. Žalobce dále namítal, že podal blanketní odvolání a vzhledem k tomu, že správním orgánem nebyl poučen o tom, jaký následek bude mít, pokud odvolání nedoplní, očekával, že správní orgán sám zjistí, že opomenul provést dokazování a rozhodnutí zruší v tzv. autoremeduře. Pokud by jeho zástupce byl poučen o tom, že i v případě, že odvolání nedoplní, bude věc postoupena nadřízenému správnímu orgánu, deficit dokazování by v podaném odvolání namítl, aby následně mohl v průběhu dokazování předložit svou verzi skutkového zjištění.

Žalobce dále namítal, že k okolnostem měření správní orgán nevyslechl svědky. Je si jist, že vhodně položenými otázkami by prokázal, že skutečně došlo nebo alespoň mohlo dojít k záměně, jakož i skutečnost, že strážník nezměřil vozidlo žalobce, nýbrž odjíždějící vozidlo, které se nachází na fotografii, příp., že obsluha měřícího zařízení změřila rychlost dříve jedoucího vozidla, avšak s ohledem na zpoždění fotoaparátu byla pořízena fotografie žalobce. Měření bylo provedeno chybně. Ve prospěch jeho tvrzení hovoří též skutečnost, že měření prováděla osoba neproškolená k měření rychlosti. K samotné vadě měření, spočívající v absenci zaměřovacího kříže, žalobce odkázal na příložený odborný posudek. Žalobce rovněž namítal, že byl krácen na svých procesních právech tím, že nebyl poučen o tom, v jakém nejzazším termínu se může vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí po provedeném dokazování. Vzhledem k tomu, že během ústního jednání nebylo provedeno dokazování, nýbrž byl zmocněnec žalobce pouze seznámen se spisovým materiálem, očekával žalobce, že bude předvolán k ústnímu jednání, při kterém dokazování listinnými podklady a svědeckými výpověďmi policistů bude provedeno.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Není pravdou, že na fotografii pořízené záznamovým zařízením radaru absentuje zaměřovací kříž. Z fotografie, která je součástí spisu naopak vyplývá, že zaměřovací kříž červené barvy se na této fotografii nachází a je lokalizován do místa na přední masce změřeného vozidla nalevo od symbolu značky vozidel Peugeot a těsně nad přední tabulkou státní poznávací značky. Laserový paprsek byl tedy zaměřen do té části vozidla, která je vůči směru jeho jízdy v kolmé poloze, a tudíž nemohlo dojít k jeho sklouznutí po šikmých plochách vozidla, jako jsou např. přední kapota nebo čelní sklo. Lze tedy učinit závěr, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze radaru, a že tedy žalobce jel skutečně tou rychlostí, která mu byla naměřena. Co se týče tvrzení, že vozidlo v okamžiku překročení rychlosti neřídil žalobce, ale někdo jiný, žalovaný zdůraznil, že toto tvrzení se poprvé objevilo až v podané žalobě. Nikdy dříve v průběhu správního řízení (a ani při sepisování přestupku na místě silniční kontroly) takováto námitka nebyla žalobcem vznesena a ani uplatněna. Jeví se být naprosto přirozenou a logickou reakcí úplně každého člověka, který bezpečně ví, že se žádného přestupku nedopustil, toto tvrzení uplatnit co možná nejdříve, nejlépe okamžitě na místě silniční kontroly. Žalobce sice v žalobě říká, že o tom strážníky informoval, ale to je pouze jeho nijak a ničím nepodložené tvrzení, kdy v úředním záznamu, který byl strážníky sepsán, nic takového uvedeno není. Kdyby změřené vozidlo skutečně u odbočky na ulici Hrnčířská zastavilo, jeho tehdejší řidič z něj vystoupil a odešel neznámo kam a na místo řidiče si pak přesedl žalobce a pokračoval v jízdě, tak by si toho strážníci přece museli sami všimnout, neboť jak se z úředního záznamu s popisem události, který byl jimi sepsán, podává, tak policejní hlídka, která změřená vozidla zastavovala, měla na stanoviště radaru přímý výhled. Žádná taková důležitá skutečnost ale obsahem úředního záznamu není. V neposlední řadě je pak žalovaný nucen odkázat na fotografický snímek pořízený záznamovým zařízením radaru, z něhož je zřejmé, že se ve vozidle nachází pouze jeden člověk, a to na místě řidiče. Pořízená fotografie je natolik kvalitní, že velmi dobře zachycuje pohled do interiéru vozidla, proto tvrzení žalobce, že vozidlo v daný okamžik neřídil, je tak nepravdivé. Ve vozidle by musely být nejméně dvě osoby.

Co se týče námítky, že v řízení nebyli předvoláni svědci, žalovaný uvedl, že provádět výslechy svědků nebylo zapotřebí. V daném případě byla rychlost vozidla řízeného žalobcem změřena technickým prostředkem – silničním laserovým rychloměrem ProLaser III PL-DOK I s platným listem metrologického ověřování – kdy záznamové zařízení tohoto radaru vyfotografovalo vozidlo řízené žalobcem v okamžiku překročení limitu jízdy, přičemž tato fotografie, včetně záměrného kříže, je součástí spisu. Údaje o žalobci, jakožto o osobě podezřelé ze spáchání přestupku jsou pak uvedeny v oznámení přestupku, stejně jako základní popis jeho přestupkového jednání. Co se týče identity žalobce jakožto řidiče vozidla, tak ta v průběhu nalézacího ani v průběhu odvolacího řízení nebyla nijak a nikým zpochybněna. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 76/2010-76. K „odbornému posudku“, který nebyl soudem žalovanému poskytnut, se není schopen nijak vyjádřit. Žalovaný uvedl, že ani neví, na jakých podkladech byl tento „posudek“ vypracován. Poznamenal, že jsou-li jeho zpracovateli Mgr. P. Š., DiS., či Bc. T.R., pak tyto osoby nejsou zařazeny do veřejného seznamu znalců, respektive znaleckých ústavů.

Žalovaný vyslovil nesouhlas s námitkou žalobce, že mu nebyla dána možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Zrekapituloval, že poté, co žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání, si žalobce zvolil zmocněnce Ing. M. J., který se dostavil do sídla správního orgánu a vyžádal si zde kopie spisového materiálu. K ústnímu jednání se zmocněnec žalobce po předchozích peripetiích nakonec dostavil, a to dne 17.2.2014 a po seznámení se spisem uvedl do protokolu toliko to, že se k věci písemně vyjádří do 3.3.2014. To ale neučinil. Po tomto datu správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ve věci samé.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 4.8.2014, podaná elektronicky bez zaručeného podpisu, byla podána včas, neboť v souladu s ust. § 37 odst. 2 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, byla ve lhůtě tří dnů doplněna elektronickým podáním opatřeným zaručeným elektronickým podpisem, doručeným soudu dne 5.8.2014. Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zmocněnci žalobce 4.6.2014.

Krajský soud ze správního spisu Městského úřadu Rožnov p. Radhoštěm a správního spisu žalovaného zjistil následující skutečnosti. Dne 29.10.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 29.10.2013 v 9:20 hod v obci Rožnov p. Radhoštěm na ulici Kramolišov, silnice III. třídy v úseku silnice č. 05726, řidič motorového vozidla značky Peugeot 406, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h v obci o 23 km/h. Naměřená rychlost motorového vozidla byla 73 km/h. Po odečtení stanovené odchylky ± 3 km/h pro měřicí přístroj ProLaser III PL-DOK I byla rychlost motorového vozidla 70 km/h. Řidič svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, čímž je podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Totožnost řidiče byla zjištěna z řidičského průkazu EE X. Žalobce se odmítl vyjádřit a odmítl oznámení podepsat. Oznámení přestupku sepsal policista M. V. za přítomnosti policisty L. B. Součástí spisu je situační plánek místa události s vyznačeným stanovištěm radaru a místa, kde bylo změřené vozidlo zastavováno, záznam o přestupku – fotodokumentace vozidla s vyznačeným zaměřovacím křížem, tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle (registrační značku, druh vozidla, specifikaci

místa měření včetně časového údaje), ověřovací list Českého metrologického institutu se sídlem v Brně č. 8012-OL-70045-13 ze dne 26.3.2013 s platností do 25.3.2014 pro silniční laserový rychloměr ProLaser III PL-DOK I, výrobní číslo rychloměru 050/05, úřední záznam strážníků M. V. a L. B. a výpis evidenční karty řidiče. Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 4.12.2013 bylo zjištěno, že žalobci bylo doručeno do jeho vlastních rukou 13.4.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 29.10.2013 v 9:20 hod na ulici Kramolišov, u domu č. p. X, v obci Rožnov p. Radhoštěm, řídil motorové vozidlo Peugeot 406, RZ X ze směru z místní části Uhliska ke křižovatce ulic Partyzánská a Jihozápadní obchvat v obci Rožnov p. Radhoštěm. V měřeném úseku mu byla naměřena kalibrovaným silničním laserovým rychloměrem ProLaser III PL-DOK I, rychlost jízdy 73 km/h (po odpočtu tolerance rychlost 70 km/h). Tímto jednáním je dáno podezření, že porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce byl současně poučen kromě jiného dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, dále dle § 73 odst. 2 téhož zákona a dále podle § 33 odst. 1, § 36 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 správního řádu. Součástí spisu je plná moc ze dne 18.11.2013, jíž žalobce zmocnil Ing. M. J., bytem P. 9, P. M. 2117/23 k zastupování v předmětném správním řízení. Zmocněnec žalobce se 25.11.2013 dostavil ke správnímu orgánu, převzal kopii spisového materiálu. Protokol neobsahuje vyjádření zmocněnce ke spisovému materiálu. Správní orgán I. stupně akceptoval omluvu zmocněnce žalobce z ústního jednání nařízeného na 4.12.2013 a další ústní jednání nařídil na 13.1.2014. Obsahově je předvolání k ústnímu jednání (s výjimkou data ústního jednání) shodné jako předvolání k předchozímu jednání včetně poučení. Předvolání bylo doručeno zmocněnci žalobce do vlastních rukou 20.12.2013. Správní orgán I. stupně akceptoval omluvu zmocněnce žalobce i z ústního jednání nařízeného na den 13.1.2014 a další jednání nařídil na 17.2.2014. I toto předvolání obviněného k ústnímu jednání obsahuje označení v jaké věci je obviněný předvolán a poučení kromě jiného dle § 74 odst. 1, § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, poučení dle § 33 odst. 1, § 36 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 správního řádu. Předvolání k ústnímu jednání bylo zmocněnci žalobce doručeno do vlastních rukou 30.1.2014.

V protokolu o ústním jednání ze dne 17.2.2014 je zaznamenáno, že se žalobce nedostavil. Přítomen byl jeho zmocněnec Ing. M. J. V protokole o ústním jednání ze dne 17.2.2014 je kromě jiného správním orgánem I. stupně konstatováno, že zmocněnec žalobce Ing. M. J. po seznámení s obsahem spisového materiálu č. I. 1-24, kdy mu byl sdělen obsah těchto listin a po zákonném poučení uvedl, že doba, která mu byla poskytnuta k seznámení se se spisovým materiálem byla dostačující a že spisový materiál vzal na vědomí a vyjádří se k němu do 3.3.2014. Na tomto místě krajský soud konstatuje, že není důvodná žalobní námitka žalobce, že jeho zmocněnci u ústního jednání bylo správním orgánem sděleno, že zatím dokazování prováděno nebude a že mu správní orgán poskytl lhůtu k tomu, aby se k věci vyjádřil před provedením dokazování. Tato námitka je v rozporu s obsahem protokolu o ústním jednání, jak výše citováno, z něhož vyplývá, že správní orgán provedl důkazy v souladu s ust. § 51 správního řádu a § 53 téhož zákona, čili důkaz listinami, z nichž vycházel, a to v přítomnosti zmocněnce žalobce, a to tak, že sdělil jejich obsah. S obsahem listinných důkazů byl nadto zmocněnec žalobce seznámen ještě před ústním jednáním,

konkrétně s listinami, z nichž správní orgán vycházel, které jsou na č. l. 1-8 spisu, jak vyplývá z protokolu ze dne 25.11.2013, kdy zmocněnci byly uvedené listiny v kopii předány.

Nelze přisvědčit ani žalobní námitce žalobce, že mu správní orgán neumožnil seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Z ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyplývá, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. I tato námitka žalobce je v rozporu s obsahem spisu. Z již citovaného protokolu o ústním jednání ze dne 17.2.2014 vyplývá, že zmocněnec žalobce, který byl seznámen s podklady rozhodnutí, což ostatně potvrdil do protokolu o ústním jednání, sdělil, že se k nim vyjádří do 3.3.2014. V uvedené lhůtě žádné písemné vyjádření správnímu orgánu doručeno nebylo, a ani žádné návrhy na doplnění dokazování. Správní orgán I. stupně dne 19.3.2014 vydal rozhodnutí, přičemž před jeho vydáním již žádné další podklady shromažďovány nebyly.

Proti rozhodnutí Městského úřadu Rožnov p. Radhoštěm ze dne 19.3.2014, jímž byl žalobce uznán vinným tím, že dne 29.10.2013 v 9:20 hod na ulici Kramolišov, u domu č. p. X, v obci Rožnov p. Radhoštěm, řídil osobní motorové vozidlo Peugeot 406, RZ X ze směru z místní části Uhliska ke křižovatce ulic Partyzánská a Jihozápadní obchvat v obci Rožnov p. Radhoštěm, a to nedovolenou rychlostí, neboť mu byla strážníky Městské policie Rožnov p. Radhoštěm naměřena kalibrovaným silničním laserovým rychloměrem ProLaser III PL-DOK I, rychlost jízdy 73 km/h, při zvážení odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 70 km/h, čímž překročil dovolenou rychlost jízdy o 20 km/h a porušil tak ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta 3.500,- Kč a povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč, podal žalobce v zákonné lhůtě prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání. Usnesením ze dne 22.4.2014, které bylo zmocněnci žalobce doručeno do vlastních rukou 2.5.2014, správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu vyzval zmocněnce žalobce k doplnění odvolání ve lhůtě 7 dnů s poučením, že v podaném odvolání není blíže specifikováno, v čem odvolatel spatřuje nesprávnost napadeného rozhodnutí, v jakém rozsahu ho napadá, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy, nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že nebyl vyzván k odstranění vad odvolání. Na výzvu k doplnění odvolání zmocněnec žalobce nereagoval a správní orgán I. stupně následně postoupil spis s odvoláním žalovanému, který o odvolání rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 23.5.2014, č. j. KUZL-28199/2014, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Nedůvodná je i námitka žalobce, jejímž obsahem je zpochybnění provedeního měření rychlosti vozidla, včetně námitky o korektnosti měření ve vztahu k tzv. úhlu měření s tím, že nebyl dodržen návod k obsluze. Správní orgány vyšly jednak

z fotodokumentace, opatřené údaji o rychlosti vozidla, na níž je patrný záměrný kříž červené barvy, který je lokalizován do místa na přední masce měřeného vozidla nalevo od symbolu značky vozidla Peugeot a těsně nad přední tabulkou SPZ. Laserový paprsek byl tedy zaměřen do té části vozidla, která byla vůči směru jízdy automobilu v kolmé poloze a nemohlo tak dojít ke sklouznutí po šikmých plochách vozidla, jak správně poznamenal žalovaný. Z uvedeného plyne tudíž závěr, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze radaru, a že naměřená rychlost byla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Krajský soud má za to, že žalobce nepředložil žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti strážníky neprobíhal v souladu s návodem k obsluze. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem ProLaser III PL-DOK I, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Co se týče tzv. odborného posudku předloženého žalobcem spolu s žalobou, jehož zpracovatelem je Mgr. P. Š., DiS., pak krajský soud především konstatuje, že se nejedná o posudek zpracovaný evidovaným soudním znalcem z oboru dopravy a soudu tak není zřejmá odborná kvalifikace autora, na základě níž byl tento tzv. odborný posudek vypracován. Krajský soud proto tento důkaz neprovedl a současně jej shledal nadbytečným, neboť má za to, že zákonnost průběhu měření nebylo třeba doplňovat žádnými dalšími důkazy.

Krajský soud nesouhlasí ani s výhradami žalobce, že v řízení před správním orgánem nebyli jako svědci vyslechnuti strážníci. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl ve spojitosti se záznamem o přestupku, snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii přední části motorového vozidla s jasně čitelnou registrační značkou automobilu. Tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle včetně specifikace místa měření. Dle názoru soudu je tento listinný důkaz natolik jednoznačný, že správní orgán I. stupně nepochybil, když neprovedl výsledky strážníků, kteří obsluhovali měřící zařízení. Krajský soud má za to, že v případě přestupku, spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti, bývá dostačujícím podkladem právě záznam, ať už fotografický snímek či videozáznam ze silničního rychloměru. Akceptovat nelze ani žalobní námitku žalobce, že neřídil předmětné vozidlo, že řidičem byla osoba jiná. Jedná se o nové tvrzení, které žalobce neuplatnil ani na místě samém, když s ním byl předmětný přestupek strážníky projednáván, ani v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně, ani v průběhu odvolacího řízení. Za tohoto stavu je soud považuje za účelové. Jak správně zdůraznil žalovaný, strážníci by si museli všimnout, že řidič z měřeného vozidla vystoupil a na jeho místo si přesedla jiná osoba. Nic takového z úředního záznamu nevyplývá a ani z fotografického snímku, pořízeného záznamovým zařízením radaru nelze dovodit, že by se ve vozidle kromě řidiče nacházela ještě nějaká další osoba.

Správní orgán se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 17.4.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně